

JAARVERSLAG 2005

HURMET STICHTING

Hulp voor kansarmen & ontheemden in Turkije

Voor u ligt het vierde jaarverslag van de Hurmet Stichting. Vijf jaar geleden ontstonden er de eerste ideeën om een humanitaire organisatie voor hulpbehoevenden in Turkije op te zetten. Een half jaar later werden de statuten ondertekend en was de oprichting van de Hurmet Stichting een feit.

De Hurmet Stichting biedt hulp aan kansarme mensen. De grootste groep van kansarmen in Turkije vormen de ontheemden: mensen die hun vertrouwde omgeving hebben moeten verlaten en binnen de landsgrenzen hun leven proberen op te bouwen. De ontheemdingsproblematiek is (qua omvang) groter en (wat betreft toegang tot hulp en bescherming) zorgelijker dan het wereldvluchtelingenprobleem. De oorzaak van de zichtbare ontheemding in Turkije ligt verborgen in haar eigen structuren. De Turkse Republiek (opgericht in 1923) is gegrondvest op een sterk nationalistische leest. Deze vorm wordt nog altijd sterk verdedigd door de (militaire en politieke) machtshebbers, terwijl grote delen van de bevolking zich niet herkennen in de Turkse eenheidsstaat. Hoewel het Turkse parlement de afgelopen anderhalf jaar veel hervormingswetten heeft aangenomen, blijkt de uitvoering hiervan minder soepel en snel te verlopen. Als gevolg van de structurele binnenlandse spanningen, bestaat er nog altijd een grote groep mensen die aan de rand van het bestaan leeft. Deze hulpbehoevende mensen, in het bijzonder vrouwen en kinderen in kwetsbare positie, vormen de doelgroep van Hurmet.

In veel talen in het Midden-Oosten betekent Hurmet 'respect'. De Hurmet Stichting wil hulp bieden aan kansarmen, in het bijzonder ontheemden. De stichting bestaat uit vrijwilligers die zich al jaren bezighouden met de situatie in Turkije en heeft in die tijd veel kennis en contacten opgebouwd. Ze wil een brug vormen tussen (hulp)organisaties in Turkije én Nederland. Dit geschiedt op basis van samenwerking en gelijkheid. Ons logo is het symbool van deze visie.

De Hurmet Stichting wil projecten ondersteunen die lokaal worden ontwikkeld. Dit doet ze door het zoeken naar middelen om de projecten mogelijk te maken: contacten, kennis en financiën. Intussen heeft de stichting al een breed netwerk ontwikkeld, zowel in Nederland als in Turkije. Door middel van het sturen van delegaties worden deze netwerken gekoppeld en versterkt.

Al met al zal Hurmet rustig voortgaan op de lange weg die ze is ingeslagen.

Humanitaire hulp

Met het einde van de Koude Oorlog en de globalisering is de wereld een stuk minder overzichtelijk dan voorheen. De problemen waar verschillende landen en bevolkingsgroepen mee te kampen hebben, zijn echter hetzelfde gebleven: milieudegradatie, ongelijkheid van man en vrouw, oorlog en conflict, overmatige verstedelijking, ongebreidelde modernisering van de landbouw en armoede. Iedere regio, c.q. samenleving heeft echter op haar eigen specifieke wijze te maken met dergelijke problemen. Dat heeft directe invloed op de manier waarop de hulpbehoevende mensen in hún strijd ondersteund zouden kunnen en moeten worden.

Turkije is een land met een eigen dynamiek. Ze heeft een unieke ligging op het kruispunt van verschillende werelden. Dit heeft een directe invloed (gehad) op haar geschiedenis, maar ook op de huidige én toekomstige ontwikkelingen in Turkije. De Hurmet Stichting poogt, gelet op deze achtergrond, projecten te steunen die tegemoet komen aan de behoeften van de Turkse bevolking. Dit moet ertoe leiden, dat iedere burger in Turkije een menswaardig bestaan kan opbouwen dat hij of zij verdient.

Hulp aan ontheemden in Turkije

De Hurmet Stichting wil hulp bieden aan ontheemden. Dit probleem is veel groter dan men uit de media kan vernemen. Door oorlog en verdrijving en in mindere mate door natuurlijke rampspoed (aardbevingen) hebben miljoenen mensen hun huizen en landbouwgronden verloren. Veel mensen, vluchteling in eigen land, hebben hun toevlucht gezocht in de grote steden en leven daar in hutten en tenten aan de rand van de stad; niet alleen in het zuidoosten, maar ook in het westen van het land. De mensen hebben weinig geld en de slechtste baantjes. Daar registratie vaak onmogelijk is, moeten de mensen het stellen zonder gezondheidszorg en onderwijs. Veel kinderen leven dan ook op straat en hebben opvang nodig. Er zijn organisaties die hulp willen bieden, maar het ontbreekt vaak aan middelen. Omdat Turkije kandidaat-lid is voor de Europese Unie, zijn er nu mogelijkheden voor het ontwikkelen van hulp. In de toekomst, na de toetreding van Turkije, zullen er ook mogelijkheden zijn om EU-fondsen aan te spreken. Maar zover is het nog niet. Hurmet wil daarom alle initiatieven aanmoedigen en ondersteunen, die het leven van ontheemden in Turkije weer dragelijk maken. Hierin kan Europa nu al een rol spelen.

Wat is Hurmet?

In veel talen in het Midden-Oosten betekent Hurmet 'respect'. De Hurmet Stichting is een hulporganisatie op humanitaire basis en richt zich op het geven van hulp aan ontheemden in Turkije. De stichting bestaat uit vrijwilligers die zich al jaren bezighouden met de situatie in Turkije en heeft daardoor veel kennis en contacten opgebouwd.

Hurmet wil vooral een brug zijn tussen hulporganisaties in Turkije en organisaties in Nederland. Een belangrijk punt is dan ook het verbeteren van de communicatie tussen organisaties in Nederland en Turkije.

Daarnaast geeft de Hurmet Stichting steun aan projecten die door de organisaties in Turkije zijn ontwikkeld, maar door gebrek aan contacten, kennis en financiën moeilijk van de grond komen. De stichting richt zich vooral op het bevorderen van ontwikkeling van onderaf. Wij wijzen de gebruikelijke vorm van ontwikkelingshulp af, omdat de bijbehorende projecten vaak door 'het westen' worden opgelegd. Ideeën en projecten moeten van de mensen en de organisaties ter plekke komen. Alleen op deze manier is het mogelijk om de problemen daadwerkelijk (structureel) op te lossen én zelfredzaamheid te bevorderen en uit te bouwen.

Tot slot probeert de Hurmet Stichting de ontheemdingsproblematiek ook in Nederland onder de aandacht te brengen. Het is noodzakelijk om in deze complexe samenleving een stuk bewustzijn te creëren voor grootse problemen elders in de wereld.

Ons logo

Het idee is ontstaan tijdens ons oriëntatiebezoek aan Zuidoost-Turkije. Op diverse plaatsen zijn er geen bruggen meer. Op ons logo is een man samen met een vrouw afgebeeld, zittend op een grote ronde wasbak die precies past in de binnenband van een vrachtauto. Gezinnen, vaak bestaande uit meerdere generaties die wonen en leven aan de overkant, steken op deze wijze de stromende rivier over. Door middel van een touw dat gespannen is tussen beide oevers, kunnen zij zich voorttrekken. Soms stroomt de rivier echter zo krachtig dat het onverantwoord is om deze over te steken. Ook wij kunnen in vergelijkbaar 'vaarwater' terechtkomen en zullen dan geduldig wachten. De binnenband duidt aan dat wij altijd een weg zoeken om een goede verbinding tot stand te brengen. Het touw is de verbinding. De vrouw en man staan voor gelijkheid.

Het geheel symboliseert de gedachte achter de Hurmet Stichting: samenwerking op basis van respect voor elkaar vormt de verbinding tussen Turkije en Nederland.

Doelstellingen van Hurmet

Hurmet is opgericht als humanitaire hulporganisatie die door een mensgerichte werkwijze de kansarme bevolking wil steunen. Deze opstelling moet enerzijds hoop én oplossingen bieden aan de mensen die het nodig hebben en anderzijds een stuk bewustwording creëren in Nederland over de sociale problemen elders in de wereld.

Doelstellingen

In de statuten zijn de volgende doelstellingen vastgelegd:

- het komen met voorstellen en het uitwerken van projecten die ten goede komen aan de bevolking, in het bijzonder ontheemden. Het zal gaan om steun aan humanitaire organisaties die op een zo breed mogelijk terrein werkzaam zijn. Onze voorkeur gaat uit naar projecten die zijn gericht op onderwijs, gezondheid, huisvesting, zelfredzaamheid en ontwikkeling van kansarmen
- het opzetten van vriendschapsbanden tussen groepen, organisaties en steden in Turkije en Nederland met als doel ondersteuning van de op plaatselijk niveau opgezette projecten
- het doorgeven van kennis om de projecten in Turkije effectiever en zelfwerkzaam te maken
- het uitwisselen van ervaringen zodat vraag en/of behoefte zowel hier als daar aan duidelijkheid winnen
- het geven van morele ondersteuning. Dit houdt in het ondersteunen, ontplooiën en uitwisselen van cultureel erfgoed op een zo breed mogelijk terrein
- het opzetten van uitwisselingen voor jongeren op het gebied van sport en spel.

Werkwijze

De projecten die de Hurmet Stichting wil ondersteunen, worden door organisaties in Turkije ontwikkeld. Wij leveren de contacten, kennis en (financiële) middelen, zodat Nederlandse en/of Turkse organisaties meteen met de projecten aan de slag kunnen. Hurmet bewaakt de contacten en middelen en zal actieve hulp bieden in het oplossen en voorkomen van problemen. Om de situatie in Turkije te verduidelijken stuurt Hurmet regelmatig delegaties. Deze delegaties hebben twee taken: (1) het begeleiden en monitoren van projecten die in uitvoering zijn en (2) het laten zien van situaties aan vertegenwoordigers van organisaties die overwegen hulp te bieden. Wij zijn ervan overtuigd dat communicatie en contacten de enige mogelijkheid vormen om de immense problemen van de ontheemden op te lossen. Er zijn intussen nauwe banden ontstaan met organisaties en personen in Istanbul, Mersin, Tunceli, Elazig, Adiyaman, Diyarbakir, Batman en Van, die zich met de problematiek van ontheemden bezighouden. Deze banden zullen we in de komende jaren verder uitbreiden en verstevigen.

Activiteiten en ontwikkelingen

Hurmet in het onderwijs

Tijdens het verblijf in Turkije hebben we ons vooral gericht op het onderwijs. Dit omdat het onderwijs een van de belangrijkste sleutels is voor de ontwikkeling van een land maar ook voor de ontwikkeling richting EU.

Op de 'kleine' Mersin-Universiteit gelegen aan de zee, heb ik een les mogen bijwonen. Opvallend was de ongedisciplineerdheid in deze klas, dit had ik niet verwacht in Turkse scholen. De een zat stiekem de krant te lezen een ander was druk bezig berichtjes te versturen met haar mobiele telefoon. Zelf doe ik m'n best om het een en ander van de les te begrijpen, wat wel redelijk ging omdat er veel met dia's werd gewerkt. Na de les had ik een kort gesprek met de leraar die redelijk Engels sprak. Hij vond het leuk dat ik zijn les had bijgewoond. Daarna zijn we met een groepje studenten naar de hoofd Universiteit gegaan, gelegen op de voet van het Torros-(Taurus)-gebergte. Al eerder was ik hier geweest maar toen was het in een vakantie periode en erg rustig. Nu is er volop drukte in dit kleine studentendorp, wat wel vergelijkbaar is met de Universiteit van Nijmegen.

Hier op een terrasje ontmoet ik een groep studenten die op het punt staan om naar Nederland te gaan. Druk bezig om toestemming van de universiteit te krijgen om daarmee vervolgens een reisdocument te kunnen verkrijgen bij de autoriteiten. De studenten zijn aangesloten bij de organisatie AEGEE en gaven mij hiervan een folder. Precies iets wat we zochten, een uitwisselingsorganisatie van studenten met andere landen. Hier ontmoete ik ook de President van deze AEGEE afdeling .

Hieronder wat achtergrondinformatie over AEGEE

<http://www.aegeeadana.tk/> vervolgens bij: join aegee naar [TR] Mersin

"AEGEE is een manier om voor me te leven. De geest van AEGEE inspireert me elke dag! De jonge mensen hebben de kans om rond Europa te reizen en werkelijk Europese burgers te worden door de cultuurgeest van alle landen te begrijpen. Ik hou van mensen die verschillend zijn en toch in vele aspecten iets gemeenschappelijks hebben, AEGEE!!!

"Nicholas Sakellarios (aegee-Rodos)

AEGEE is één van de grootste interdisciplinaire studentenverenigingen in Europa; het wordt vertegenwoordigd door 15.000 studenten, actief in 241 academische steden, in 40 landen rondom Europa, dat verbazende cultuurverscheidenheid voorstelt. AEGEE is een seculaire, zonder winstbejag organisatie, met betrekking tot niet om het even welke politieke partij. Alle projecten en activiteiten zijn vrijwillig gebaseerd op het werk van zijn leden.

Doelstellingen:

Om een verenigd Europa onder voorbehoud te bevorderen om het creëren van een open en verdraagzame maatschappij evenals democratie, rechten van de mens, tolerantie, cross-boarder-samenwerking, mobiliteit en Europese dimensie op onderwijswerkterreinen te bevorderen.

De groep studenten waren prettig nerveus voor de reis, mede omdat zij eigenlijk ontzettend weinig wisten van Nederland. De rest van de dag hebben we veel informatie uitgewisseld waardoor zij hopelijk niet in de problemen komen als zij naar Nederland gaan. Voor de zekerheid heb ik nog wat telefoonnummers meegegeven zodat ze op hulp kunnen rekenen als ze in problemen zouden komen. Gelukkig is alles goed gegaan. Zij zijn begeleid door

studenten van de Universiteit van Twente en Amsterdam. Graag hadden we nog een verslag gehad van hun reis, helaas hebben we dat nog niet ontvangen. Zal het wel vragen als ik hun de volgende keer treft.

Later in de week ben ik terug geweest naar de grote universiteit op de voet van de berg. Het is een mooie wandeling over het grote terrein/park, met veel mogelijkheden voor verschillende sporten. In die week kwam er een muziekfestival, veel studenten waren druk bezig met de voorbereidingen. Na een rondleiding over het terrein en de gebouwen zijn we bij een soort picknick plaatst terecht gekomen. Hier maken vrouwen uit de stad traditioneel eten, zoals Lahmacun, Kebab, Baklava enz. voor de studenten en de leerkrachten. Op deze manier levert de Unie haar bijdrage tegen de armoede die volop heerst, ook in een stad als Mersin. Een mooie samenwerking die ook invloed heeft op de studenten.

Het is wel jammer dat er weinig Engels wordt gesproken. Veel durven het niet, zelfs de President van Aegee zij dat ze bijna geen Engels spreekt. Toch had ik de indruk dat ze me wel begreep, maar dat het meer verlegenheid is. Een feit is wel dat het Engels bij deze bijna afgestudeerden in het algemeen vreselijk slecht is, hierdoor zijn zij Internationaal beperkt. Elke keer laat ik hun met nadruk weten dat Engels de weg opent naar de rest van de wereld, iets waarin zij zeker geïnteresseerd zijn.

Diyarbakir

We zijn naar het Dicle Cultuur Centrum gegaan. Een prachtig historisch gebouw waar ze toneel, gedichten, dans en muziek maken. Ze zijn een ruimte aan het inrichten voor een eigen muziekstudio, waar ze ook weer mensen willen opleiden. Hiervoor zijn financiën en hulp nodig. Als Hurmet kunnen we hier op dit moment weinig mee. Zo links en rechts zullen we informeren of er mensen zijn die hun willen ondersteunen. Tijdens ons bezoek kwam er ook een delegatie uit Italië die een rondleiding kregen door Diyarbakir.

Over de Turkse en Koerdische cultuur kan men nu gewoon spreken. Op de Turkse TV zijn regelmatig Koerdische dansgroepen te zien waar het Turkse publiek enthousiast op reageert. Heel fijn om dit te zien, vooral omdat jarenlange antipropaganda de bevolking zich toch niet zoveel heeft laten meeslepen als verwacht.

Een mogelijk belangrijke rol die speelt bij deze ontwikkeling is dat er bijna overal in Turkije, Koerden te vinden zijn. Velen gevlucht vanwege de oorlog in het Oosten of verhuisd vanwege de armoede.

Op een bijna broeder/zusterlijke manier gaan zij (in het algemeen genomen) goed met elkaar om. Het doet steeds weer denken aan de uitspraak van minister Mezut Yilmaz, die ooit zei dat de democratie via Diyarbakir loopt. Het lijkt erop dat de Turkse bevolking hiervan bewust is. Al met al een ontspannen situatie, een groot verschil met al die jaren ervoor. In deze sfeer moeten we ook de volgende bijeenkomsten zien die zijn bezocht.

Een huwelijksfeest waarbij hooggeplaatste personen van bijna alle partijen van de gemeente en provinciebestuur van Diyarbakir tot de bezoekers behoorden. Hierbij waren uiteraard veel Koerden met hun muziek en dans. Ook bij de typische Turks Ottomaanse muziek en dansen werd gezamenlijk gedanst. Opvallend was wel dat de Turken wel erg hard applaudisseerden als hun cultuur aan bod kwam. Dit is wel begrijpelijk want in Diyarbakir (ook wel de Koerdische hoofdstad genoemd) zijn de Turken in de minderheid.

Per ongeluk in hun dansende enthousiasme werd er door jonge Koerden wel eens een V-teken gemaakt (hier is het een verboden symbool) doch verdween net zo snel weer. Duidelijk weet iedereen wie wie is en accepteren elkaar. Je moet natuurlijk niet vergeten dat er nog heel veel problemen zijn, zeker ook in deze stad waar de vrede nog heel erg jong is. Toch zijn deze positieve signalen waardevol en laat zien dat je gezamenlijk bijeen kan komen.

Trouwfeest

Het mooiste trouwfeest was in een arme wijk van Diyarbakir. Gewoon op straat toegankelijk voor de hele buurt, geen mooie pakken, geen stropdassen, maar puur natuur, prachtig die ongedwongen spontaniteit!

Epi-Dem

Na enige moeite is het gelukt om in contact te komen met Epi-Dem (Centrum voor Vrouweneducatie en psychologische bijstand) te Diyarbakir.

We liepen net Firat Anli (Burgemeester District Yenişehir) mis, Firat was kort daarvoor vertrokken voor een bezoek aan Engeland.

Op het ruime kantoor van Epi-Dem met diverse spreekkamertjes werden we ontvangen. Hier kwamen we in contact met de mensen die het project moeten uitvoeren, zoals de vrijwillige hulpverleenster die de mensen waarom het gaat allemaal bezoekt en hun problemen in kaart brengt. Twee psychologe's en een sociologe waarmee het tussen ons al direct goed klikte. Samen met de psychologe en onze contactpersoon zijn we de vluchtelingenwijk in gegaan. Deze wijk was ik al vaker gepasseerd en de armoede straalt er aan alle kanten vanaf, echt heel erg.

Nog steeds krimpt er iets binnen in me als ik hieraan

denkt.

Vervolgens zijn we terug gegaan naar de stad voor een bezoek aan de tweede man (het is een vrouw) achter Firat Anli. Om dit project te kunnen uitvoeren is er een gebouw nodig. Zij kon geen gebouwen toewijzen, wel grond waarop men mag bouwen.

Er werden meer plaatsen aangewezen die voor Epi-Dem geschikt zouden zijn. Helaas is er geen geld voor een gebouw, men zou hiervoor eerst steun moeten zoeken voordat er echt iets gedaan kan worden met dit project. Op zich is het een teleurstelling dat er geen gebouw is, aan de andere kant zien we door de medewerking vanuit de gemeente veel mogelijkheden. Juist door onze sterk gecontroleerde aanpak, geen geld maar materiaal en een goed netwerk, geven we mensen die het echt goed menen een grotere kans van slagen. Hierdoor zullen ook andere projecten een succes kunnen worden.

We hebben een goed en uitvoerig gesprek gehad, zij weet nu hoe er gewerkt wordt, zowel in haar omgeving, als die door ons. We zullen kijken of er financiële steun is te krijgen voor de aanvraag van Epi-Dem.

De sociologe wil net als wij zo snel mogelijk een oplossing voor de uitzichtloosheid van veel vrouwen, problemen die te vaak lijden tot zelfmoord.

Straatkinderen

In het Internetcafe van onze contactpersoon en zijn broers heb ik een aantal straatjongens ontmoet, waaronder een kleine jongen van een jaar of negen. Deze jongen is verlaten door zijn vader die nu ergens in Istanboel leeft. Zijn moeder heeft hierdoor geen inkomen en is druk om zich staande te kunnen houden in deze grote stad vol armoede. Alle aandacht van zijn moeder gaat uit naar het overleven en naar zijn nog kleinere zusje. Daardoor zwerft hij door de stad en snuift lijm om daarmee zijn gevoelens uit te kunnen schakelen. Dit kereltje met een heel lief en zacht gezichtje, gekleed in kleren die hij waarschijnlijk al maanden aan heeft, leeft samen met zijn vrienden in kelders en stadsmuren. Het was op dat moment te gevaarlijk om die buurt te bezoeken. Het moet gebeuren laat in de avond en 's nachts. Dit moet goed voorbereid worden en daar had ik de tijd niet voor. Toch wil ik kijken of het mogelijk is om de volgende keer deze kant van het stadsleven zichtbaar te maken.

Kahta

Vervolgens ben ik bij onze contactpersoon in Kahta geweest. Onderweg van Diyarbakir naar Kahta had ik een oude vrouw mee genomen die met heel veel moeite onderweg was in de hitte, ongeveer 37 graden en ook nog eens een lange klim moest zien te overbruggen. Hierbij speelde ook het fijne gevoel wat ik elke keer krijg als ik aan de noordzijde ben van de Euftrat, een gebied wat vriendelijker, minder gespannen is. Even later ongeveer een kilometer of vijf voor Kahta liep er een groepje jongens van een jaar of twaalf langs de weg en wilde meerijden naar de stad. Omdat zij een zware emmer met waarschijnlijk Ayrân of iets dergelijks bij zich hadden heb ik ook hen meegenomen. Wel moet men hierbij blijven oppassen dat zij niet in de verleiding worden gebracht om spulletjes uit je auto mee te nemen.

Contacten zijn heel belangrijk. Hiervoor zijn wij naar belangrijke personen geweest die veel invloed hebben in Kahta maar ook ver daarbuiten. Een van de meest interessante gesprekken heb ik gehad met een Soefi, aanwezig in een Islamitisch Politiek Partijgebouw (weet niet meer welke partij). Een Soefi (Sufi) is min of meer iemand die door zijn omgeving gezien wordt als iemand die de mystieke kant van de Islam goed begrijpt. Hun aanzien is vergelijkbaar als die van Imam, vaak van nog grotere betekenis voor de omgeving. Vanwege mijn uiterlijk en omdat de meeste westerlingen Christelijk zijn, dacht hij dat ook van mij. Verrast was hij dat ik vertelde dat ik dat niet ben. Wel heb ik zo mijn eigen filosofie uitgelegd, die niet religieus is maar wel geloofd in het "Iets". Het werd een lang gesprek of beter gezegd een uitwisseling van gedachten op basis van respect waarmee we heel dicht tot elkaar kwamen. Dit werd zeer aandachtig bijgewoond door ongeveer 8 man, allen met een behoorlijk Islamitische positie. De volgende keer hopen wij elkaar weer te treffen en zullen zeker verder gaan met deze uitwisselingen die interessant is.

's Avonds naar het Huis van de Leraren gegaan om daar te overnachten. Het is een gebouw met veel kamertjes waarin leraren hun werk kunnen doen, kunnen slapen, spelletjes spelen in de ontspanningruimte, douchen enz. In dit gebouw is er geen echte keuken waardoor men naar elders moet voor het warme eten.

Overal in Turkije zijn er vergelijkbare lerarenhuizen te vinden. Vaak komen leraren van ver en is dit een goede en goedkope manier om dicht bij de school te wonen.

Veel van deze gebouwen zijn van de Staat. Het gebouw waarin ik hebt overnacht is gehuurd. Het is daardoor afhankelijk voor onderhoud van de verhuurder. Helaas zoals wel vaker gebeurd ontvangt deze wel zijn huur maar het onderhoud is slecht. Een leraar heeft een behoorlijke status in Turkije, waarbij ook een passende woonomgeving hoort. Hier zag het er gewoon armoedig uit. Een groot contrast met de zo keurig uitzierende leraren.

De volgende dag zijn we naar meneer Toprak de Burgemeester van Kahta geweest. Hier hebben we verteld over Hurmet en wat wij eventueel kunnen doen voor elkaar. Bij de Burgemeester kwam ook een leraar Engels die in een aangrenzend gebouw les geeft aan jonge studenten. Met hem ben ik meegegaan naar de groep jongeren van rond de 18 jaar waaraan hij al een hele tijd Engelse les geeft. Door de Engelse leraar werd ik recht voor de klas gezet zodat de studenten aan mij vragen konden stellen in het Engels. Omdat ik me bewust ben van de verlegenheid die je elke keer weer tegen komt, heb ik een stoeltje gepakt en ben schuin en wat dichterbij hun gaan zitten. Nu zijn we op gelijke ooghoogte waardoor ze niet zo tegen me op hoeven te kijken. En ja hoor even later liep het lekker vlot en kon je merken dat ze blij waren met hun eigen ontwikkeling. Erg nieuwsgierig zijn zij naar dingen buiten Turkije. Hun vragen kon ik verstaan en beantwoorden, antwoorden die zij nu ook kunnen verstaan. Aan het gesprek kwam een verrassend eind toen een hoge inspecteur met zijn gevolg de klas in kwam. Deze mensen kwamen speciaal uit Ankara om alles te controleren. Met deze hoofdinspecteur kwam ik ook in gesprek, eerst vriendelijk, later veranderde hij van toon. Wat bleek, tijdens de onderhandelingen over de toetreding van Turkije in de EU die toen volop aan de gang waren, heeft NL iets onaardigs gezegd over Turkije. Voor hem een mooi moment om af te reageren, hierin gesteund door zijn aanhang. Wel heb ik hen laten weten dat er op meer confrontaties gerekend mag worden, maar dat het uiteindelijk wel goed zal komen.

Familie Saygi

Uiteraard hebben we de familie Saygi opgezocht. Fatma zag er goed uit, levendig en er was een bepaalde trots te bespeuren die zo kenmerkend is bij vrouwen uit deze omgeving. Zeker als ik nog terug denk aan ons eerste bezoek. Toen zij meer een wandelend leeg en bijna levenloos iemand leek. Toch gaat het niet echt goed ondanks de €180,- die ze maandelijks krijgt van Wegener de Nederlandse kranten groep. (Dit bedrag is vergelijkbaar met wat iemand “normaal” verdient in dat gebied. Lonen in Diyarbakir liggen nog lager. Een voorbeeld; een boekhouder daar verdient ongeveer het zelfde bedrag. In het westen van Turkije zijn de lonen een heel stuk hoger. Zo kan een zelfde boekhouder in Antalya €800,- verdienen).

Mehmet, de man van Fatma die sinds deze maandelijkse bijdrage direct is gestopt met het werkt waarvoor de Hurmet Stichting heeft gezorgd, weet waarneer het geld wordt over gemaakt op de rekening van Fatma en pak dit geld, eventueel met gebruik van geweld, van haar af. Vervolgens is hij weer een hele tijd weg. Niemand kan vertellen waar die zit en waar hij het geld aan besteed. Fatma wil dan ook scheiden van hem.

Maar goed wij sluiten deze zaak af, wel zullen we de familie Saygi nog wel blijven bezoeken. Samen met onze contactpersoon, bewust hoe eenvoudig het ook anders had gekund, betreuren we deze “ontwikkeling”.

Verantwoording

Bij de oprichting van de stichting had de Hurmet Stichting voor ogen om zo snel mogelijk het CBF-keurmerk te 'verdienen'. Inmiddels heeft het Hurmet-bestuur besloten hiervan af te zien, omdat dit meer geld kost dan dat het oplevert. Zo kost de aanvraag van het CBF-keurmerk alleen al meer dan € 4.000,--. Voor kleine stichtingen als Hurmet kost de aanvraag alleen al ons halve (2002) of hele (2003) jaarlijkse begroting. Met de jaarlijkse bijdrage en kosten voor hertoetsing daar bovenop gaat het ons budget van de komende vijf tot tien jaar ver te boven. Daarnaast vinden wij het om principiële redenen onverantwoord om zoveel geld uit te geven aan een keurmerk. Wij hebben als doel om structureel 90% van onze inkomsten direct ten goede te laten komen. Rekenen we over de eerste vijf jaar CBF-keurmerk, dan bedragen de gemiddelde jaarlijkse kosten € 1.500,--. Dit geld komt niet rechtstreeks ten goede aan de noodzakelijke projecten. Bovendien zou dit leiden tot een verdubbeling van onze organisatiekosten. Dat zou betekenen dat tegenover deze extra kosten jaarlijks € 15.000,-- extra moet binnenkomen aan subsidies, om dit keurmerk terug te verdienen.

Wij verantwoorden ons dus rechtstreeks naar donateurs en subsidie-verstrekkers. Ter ondersteuning hopen wij u op termijn een comité van aanbeveling te presenteren.

Om onze doelen waar te maken is het nodig om met enige regelmaat naar Turkije te gaan.

Onze contacten in en rond Istanbul, Mersin, Tunceli, Diyarbakir, Van, Batman en Elazig. In deze steden is er vooral sprake van netwerkversterking. Hoe nuttig dat is hebben wij ondervonden in Kahta.

Financiën

Onze inkomsten in 2005 € 715,11

Onze uitgaven in 2005 € 686,21

Hurmet gaat de komende jaren door met het onderhouden en uitbreiden van de contacten en het realiseren van projecten! Hopelijk kunnen wij ook rekenen op úw steun ...

Colofon

Voor achtergrondinformatie kunt u terecht op de website www.hurmet.nl. Ook op www.goededoel.nl staat de Hurmet Stichting vermeld, onder 'vluchtelingenhulp'.

Voorts kunt u persoonlijk contact opnemen via onderstaande manieren:

Tel: 0031 (0) 73 68 90 240

Gsm: 0031 (0) 6 23 54 81 15

Fax: 0031 (0) 26 84 41 334

e-mail: hurmet@hurmet.nl

of: Hurmet Stichting

t.n.v. mevr. Ayfer Orhan

Krammerstraat 12

6828 EL Arnhem (NL)

Wilt u onze activiteiten ondersteunen?

Dan kunt u zich aanmelden als donateur van de Hurmet Stichting.

Bij de belasting staan wij geregistreerd als een 'Goede doelen Stichting'.

Wij zijn ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te Den Bosch: 17140068.

Uw bijdrage mag u storten op bankrekening: 383950015

Hartelijk dank hiervoor!